

L'INDIA

(continuació)

Ha d'ésser difícil el governar un poble tan nombrós com el de l'Índia. Tantes races, religions, castes, colors, etc., diferents, compliquen ja que tothom té els seus prejudicis: Els hindús (molts) no mengen carn, ni ous, ni peix, els faïnistes ni els vegetals que creixen dintre terra, com les patates; els musulmans no mengen porc, tots prohibeixen matar vaques, etc.... Però al damunt d'aquests prejudicis s'hi ha d'afegir que la naturalesa s'hi fa sentir de fort també i acora la península amb tota la seva força destructora. Les pluges vénen una vegada a l'any entre juny i setembre. Els altres nou mesos són sempre secs. Les inundacions quan vénen les pluges són extensíssimes cobrint sovint extensions com mitja Espanya o molt més. Altres vegades és la sequedat. L'any 1972 fallaren les pluges per tota la nació, és a dir que no hi hagueren collites en tot el país. Podeu suposar el que representa econòmicament això per una nació de 600 milions d'ànimes. Fou poc menys que la destrucció de tota l'economia nacional, del que encara no ens hem refet. I encara que no d'una envergadura nacional sinó regional tinc de mencionar aquí que en tota la regió de Samrashtra no plougé des de l'any 1971 fins al 1975. Quatre monsons fallides.

A empentas i rodolons passaren els anys amb una lluita inefectiva contra la pobresa. Per un costat es desenvolupa una activitat gran en construccions de cases amb pisos per la classe elevada. A Bombai per les rodalies de Colaba, Pedar Road, Marine Drive, Juhú i Bandra i Juhú han aparegut edificis de vuit pisos, veritables gratacels. Més la població pobre de pobres treballadors, pagesos i mendicants també ha augmentat la pobresa. Indira Gandhi llençà el «slogan»: «Garibi Hatao», parem la pobresa. Més això no s'obté amb slogans ni tampoc amb cinc anys. Es nacionalitzaren fins els bancs, que ara donen préstams a taxistes i pagesos. És dubtós fins a quin punt dóna bons resultats.

La gent en part perdé la confiança al partit del Congress que hi tenien quan la independència. El partit es dividí en dos ja que l'aspirant a Primer Ministre, en Morarji Desai es vegé fallit en ésser batut per Indira i no s'ho empassà. I tots els esforços de Morarji anaren dirigits a enderrocar a Indira. L'ajudà en aquest intent en Jayprakash Narayan, un ex-comunista convertit en treballador social el qual sabia queixar-se dels mals presents sense presentar cap programa veritablement efectiu per a remeiar-los. S'ajuntaren amb tots els partits de l'oposició en la lluita pel poder. I certament que anaven minant i socavant l'autoritat d'Indira. De fet Indira havia tingut grans encerts, primer en dominar l'oposició. Més endavant en solucionar el problema dels refugiats del Bangla Desh i en ajudar a aquests a obtenir la independència del Pakistà, reduint així les possibilitats d'una altra guerra, ja que l'animositat del Pakistà, ambició sense títols legals, del Kashmir, era una amenaça constant i més pel fet de que els Estats Units ajudaven en tot i per tot el Pakistà per les bases militars concedides, i fins per donar-li tot el suport possible envià el vaixell de guerra Enterprise amb armes nuclears —inútilment— per evitar la caiguda de Dacca.

Tingué molts encerts, Indira. Més la fam del 1972 destruí tot el que havia guanyat. Revoltes, vagues, acompanyades de la destrucció de la propietat de la nació: autobusos, cotxes, trens, magatzems, etc., tornaren a tot el país en un estat anàrquic per complert amb els partits d'oposició tirant llenya al foc. Haurien volgut fer un altre Watergate contra Indira acusant-la de dotze violacions de la llei, que no eren tals ja que el Tribunal Suprem l'absolgué de totes les acusacions. Però la insolència de l'oposició arribà fins el punt de que Jayprakash Narayan publicà una invitació a les forces armades a sublevar-se. Llavors, naturalment, Indira assumí més poder, posà control i censura a la premsa i retingué a

la presó als insolents. Declarà la guerra als contrabandistes, estraperlistes i que evadien les contribucions, estabilitzà els preus dels queviures i normalitzà la vida ciutadana. Està clar que aquestes mesures tocaren a molts polítics prominents residents en les ciutats —cosa que pot donar resultats fustejats en les pròximes eleccions— però complagué a la massa treballadora i camperola. I s'ha de donar temps al temps per veure'n els resultats.

En els cercles internacionals s'ha acusat a Indira per l'absorció de poder que és en contra de l'esperit democràtic de la nació. Més pels que viuen en el país hindostànic creuen que fou una mesura necessària. La democràcia en teoria és una cosa molt bonica, mes presuposa un acondicionament del poble i de les masses no fàcil d'obtenir ja que hi ha moltes entitats i associacions que estan sempre promptes a recórrer a la violència per obtenir les seves aspiracions, ja que no estan suficientment capacitades per a mantenir un diàleg racional i humà per saber evaluar la posició més valuosa i raonable. Molt em temo que aquesta falta d'acondicionament en el poble espanyol arribi a ofegar la democràcia que sembla estem a punt d'assolir en la nostra pàtria.

Jo, tinc molta confiança en Indira. Mes l'Índia tota sola no podrà sortir-se'n de les dificultats monstruoses que l'envolten. Potser una política internacional més humanitària pugui ajudar-la efectivament. Tot s'ha de procurar. Els països poderosos han d'obrir els seus braços donant-li un tractament afectuós i de germà, obrint el comerç, promocionant la seva indústria i agricultura més que cap altra classe d'ajuda. Fins ara l'Índia com la Xina han estat marginats del món pròsper occidental amb mal per tots. De la Xina n'hem fet un perill pels occidentals, de l'Índia un país de fam i pobresa que pot explotar qualsevol dia, i ai del dia que hi hagi una explosió de cap classe! No ens enganyem: els orientals pobres i miserables com són tenen un esperit fort i no fàcil de doblegar, com demostrà el Viet Cong. Haurien d'ésser escoltats més sincerament en les Societats de les Nacions. Tenen el dret d'ésser participants en el govern dels països internacionalment ja que són una 1/4 part de la humanitat els xinesos i una 1/5 part els indis. No es poden dictar lleis ni regles comercials o polítiques o de qualsevol classe, deixant-los a ells de banda. No podem ignorar les seves dificultats i no s'han de demanar a canvi de l'ajuda que els poguem donar concessions de cap classe per la nostra política, religió, etc., ja que seria un chantage innoble (com ho són sempre).

A l'Índia se l'ha atacat per la producció de la bomba atòmica. Disbaxa de diners quan hi ha fam! De fet es gastaren en l'explosió 4 milions de rúpies, que no és res per una nació tan gran i no solventarien cap problema. Si l'explosió pot aportar quelcom al desenvolupament d'aquesta nació, tenien de fer-ho. Si els pot portar quelcom de respecte per part de les altres nacions també hi tenien dret. El que és una ironia és el creure's els EEUU i Rússia i les nacions que siguin que solament elles tenen dret a posseir-la per seguir essent els únics i totals senyors de l'univers, als que els demés per por tenen de doblar el genoll. Ningú té dret a posseir una bomba atòmica.

I l'Índia segueix igual amb la lluita constant per la seva magre existència, esperant que alguna fórmula màgica li doni el progrés desitjat, o bé unes millors condicions més humanes de tracte, o bé algun miracle —possible, com el trobar petroli— que millori la seva situació econòmica. Al que no hi ha dret és que encara se la ignori amb els seus sis cents milions d'habitants sota l'amenaça constant de la fam.

J. TRAVESA